

nogmaals het dorp

mijn dorp aan het water
als een baltsende vogel
strijk ik neer op je grond

bij een bultige weide
waar de kolganzen gakken
en waterlelies drijven
op de twee Gelagen,
de vijvers waar turf werd
gestoken en mijn vader
zwom zijn schaamte bedekt
met een bolletjeszakdoek

weer word ik week
op een schamele dijk
in de schaduw van jonge
notelaars – hun vruchten
even zwaar als vroeger
toen de terpentijn van
hun bolster mijn vingers
verkleurde: een bittere geur
en geen andere rook zo
vertroostend vertrouwd

dorp van water en weiden
aan bezoekers van ver
moet ik je tonen alsof ik
een geloof wil belijden:
als vissers zijn we gekomen
met een gescheurde fuik,
we zagen geen paling, geen voorn
maar dragen van je bomen
het wuiven mee, het lijsig geluid
van weemoed en vrede, we deinen
nog steeds op een veerboot
die amper kon varen door
een geul in het Durmeslijk

en dan de dijk, altijd de dijk,
de kronkelende hoogte met
patrijzen op uitkijk en schapen
die grazen en gratis maaien en jonge
notelaars: heimwee binnen handbereik
en als een oud kind blijf ik rapen

Staf De Wilde